

מסורת הש"ס

(א) מ'ק"ק י"ט ע"ש, (ב) ברכות לה: א, ברכות לב יומא פ"ד, (ד) תענית כ"ב, (ה) ע"י: בתלמוד, (ו) תפלים כ"ד, (ז) ז"ל ייחוסו כי כך מובא בסוף מלכים ב דהיינו וכן ע"ל עם המוסגר וכן ע"ל גמ' ל"א אכן יחוסים מת בירושלים ולא הוגלה מת

הגהות הב"ח

(א) גמ' וע"ה כתוב ושחטה ל"ל ואז"ל ד נמחק:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ראה וע"ה דמ"י, נמחק מימ' דמ"י:

מוסף רש"י

גודל להקב"ה. את ברכו, וכנסת ישראל. ששחטלו הפירוש לוקין (ברכות לה). ואומר אין פשע. ולפי שהיא מיקל, רואים האחרים ולמדו ממנו לעשות לו להיתן מן העולם הזה בלא ברכה, ולכן נקרא זה המיקל כשר לאיש משחית (שם). ונראה. שנת ומשחטנו ומיק' (שם לב).

הלך פרק אחד עשר סנהדרין

קב.

עין משפט
נר מצוה

כח א מ"י פ"א מהל
מגינה הלכה א:

תורה אור השלם

1. ויאמר ה' אל יהוא יען אשר הטיבת לעשות הישר בעיני ככל אשר בלבבי עשית לבית אחאב בני רבעים ושבתי לקח על פסא ישראל:
2. ויהוא לא שמר לכתב בתורת ה' אלאו ישראל ככל לבבו לאו קר מעל חטאתו ורבעים אשר הטיב את ישראל:
3. ויבן יהוא את כל ה' ויאמר אליהם אחאב עבד את הבעל מעט יהוא יעבדנו ה' בלבב: הושע ה ב י"ח:
4. ויחזקתו ששים ויבן יהוא ויבן מוסר לבלב: הושע ה ב י"ח:
5. ויהי בעת ההיא וירבעם יצא מירושלם וימצא אותו אחיה השילוני הנביא בדרך והוא מתכסה בשלמה וישיבה לנבדס בשדה: מלכים א א כט:
6. והבל המה מעשה תעמיתים בעת פקדתי יבא: ירמיהו גא י"ח:
7. ביה אמר ה' בעת רצון עיניך ויבוס ישועה עזרתך ויאצרך ואתנך לבית עם להקים ארץ לנחלת:
8. ותפתח לך נחתי את העם אל אשר דברתי לך הזה מלאכי ילך לפניך ויבוס פקדי ופקדתי עליהם חטאתם:
9. ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחז וישו עד איש עזלמי השמו חיריה: בראשית לח א י"ד:
10. וילך רחבעם שבם כי שבם בא כל ישראל להחליף אתו:
11. לכן תחני שלוחים על מורשת גת בתי אבוי לבבוב למלכי ישראל: מיכה א יד:
12. גזול אבוי ראמו ואמר אין פשע חברי הוא לאיש משחית:
13. ה' לוי תגמלו זאת עם נבל ולא חכם הלאו הוא אבוי קנן הוא עשך ויבננו: דברים לב ו:
14. שמע בני מוסר אבויך וגאל תשש תורת אבויך:
15. כי קרע ישראל מעל בית דוד ומלכו את ירבעם בן נבט וירד ירבעם את ישראל מאחרי ה' והחטיאם חטאת גדולה:
16. אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר יתרון במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולכן ויחזרת דוד ויהי:
17. ויקרא באוני קול גדול לאמר קרבו פקדות העיר ואיש קרבו ואיש קרבו ואיש קרבו: יחזקאל ט א:
18. אחר הדבר יהיה לא שב ירבעם מדרכו וירעו וישי נטייל בגן עדן אמר לו מי בראש בן וישי בראש אי הכי לא בעינא ר' אבהו הוה רגיל דהוה קא דריש בשלשה מלכים חלש קביל עליה דלא דריש כיון דאיתפח

וכו'. ואין גזילה כלפי מעלה וכלפי כנסת ישראל אלא זו בלבד שמוע מלכך כנסת ישראל הוא גזול להקצ"ה שחכמים תקנו על כל דבר ודבר צרכה כדלמנר התם (ברכות דף לה). כל הטועם ואינו מזכך נקרא גזול שגמארי' לה' הארץ ומלוואה: כשמי מקלוס המסיוס וז אס זו. כאלס שיש צידו מקל א' ומכה זו מקל אחר ומתמו ומשליכו ברחוק כך הדיח ירבעם את ישראל מאחרי ה' צעל כרחס: ודי זה. איידי דאיידי עד השתא צעגלים של ירבעם מפרש האי קרא: מוסך קופה של צשר. כשיש לו הרבה לאכול הוא נוהס: עד ירבעם פיו ישראל וינקיס מעגל אחר. לוקין על חטא עגל אחד שעשו במדבר: ה"ג מכאן ואילך היו יוקין משלשה עגלים. שנים מירבעם ושלישי של המדבר. ולפי מה שכתוב צפרים שנים ושלשה עגלים ניחא לומר משנים שעשה ירבעם ושלישי שנעשה במדבר ושלשה היינו שלישי כמו (משלי ה) שלשה המה נפלאו ממני וארבעה לא ידעתיס: אחד מעשריס וארבעה כפרע ליער. לאו דוקא אלא כלומר דבר מועט מאד כמה שקף המשקל נוטה לגד זה יומר מלד זה. צ"צ (דף פט). כמה היו הכרע ליער: לאחר כ"ד דורות. למעשה העגל: פסוק זה. דמתי צעגל וציוס פקדי והכא צימי לדקיה כשחרכ הצית כתוב קרצו פקודות העיר קרצו אורו מעשה שנאלמר וציוס פקדי וממעשה העגל עד דקיה כ"ד דורות דצימי נחשון נעשה העגל לא וישונו כמה דורות מנחשון עד דקיה נחשון צנו צנו עוזב צנו ישי צנו דוד צנו שלמה צנו רחבעם צנו אציה צנו אסא צנו יהושפט צנו יורם צנו אחזיה צנו יואש צנו אמליה צנו עזיה צנו יותם צנו אחז צנו חזקיה צנו מנשה צנו אמון צנו יאשיה צנו יהוא ויהויקיס צנו ומלכו זה אחר זה ודור אחד הס יחויכין צנו של יהויקיס הרי כ"ד. ויהויקיס לא סייס מלכותו שהוגלה לצבל עם החרש והמסגר והמליוו לדקיו דודו צמקומו והלכך לא קא חשי צדקיה דור צאפיה נפשיה דהוא מלך צדור כ"ד: דהוה דיש צלנשה מליוס. דהוה קאי צמתי' דשלשה מלכים אין להס חלק: איתפח

ואף אחיה השילוני טעה. דצבר דסבר לנסוייהו אתי ותתם צלותו מעשה: שנאלמר ויאמר ה' אל יהוא וגו' לעשות הישר ופסיו יהוא לא שמר ללכה צבורה ה'. ואמרין מאי גרמא ליה ואמר רבא חותמו של אחיה השילוני ראה וטעה מכלל דהוא טעה: ושחטה שטים העמיקו. שטים עבודת כוכבים על שם שטים אחריה לשחוט לעבודת כוכבים: העמיקו. והחמירו שאלמרו שכל מי שעולה לרגל ידקר צמר כדי שילכו ושחטו לפני העגלים: ואני מוסר לנוס. כלומר אנכי לא חשתי כל כך לצדוד עצמי לומר כל מי שאינו עולה לרגל ידקר צמר כמו שחשו הם לצדוד עבודת כוכבים אלא יקורין צעלמא יסרתים כלומר דעבר צעשה. ל"א שטים כלומר שטיות שלהס ספרו מאחרי העמיקו עד שמיטה שמיצו מיתה כל מי שעולה לרגל ומניח את העגלים. ושחטה לשון שחיתה: מוומנס לפורענות. שסס נחלקה מלכות ישראל דסמין ליה ויקח את השלמה ויקרעה לשנים עשר קרעיס וגו': וציוס פקדי. צמשה צאצ צבל שנה מאותן מ' שנה שעמדו במדבר יוס מוומן לפורענות צו חורו מרגלים צו נחרצ הצית צראשונה וצניה: ויהי צעס היה וירד יהודה. מוומנת לפורענות שחמר נחמיצה שריפה ומתו שני צניו: צעס מכרו אחיו אס יוסף. כדמתי צראשית ה) הלא אחיך רועיס צעסס ודמתו דמתי צרלה היינו כפר הסמוך לשכס ויקרלה על שם שסס. אי נמי כמדרכו שהיו דין עליו להרגו: צעסס נחלקה מלכות ציס דוד. כדמתי צמלכים ה) מ: מפסקה של ירושלים. מכללה שלא לחזור צה לעולם ולא ליטול חלק צעבודה: מפסקה. כגון (צ"מ דף פ"א). נפל פסקה מרקייעל. כלומר מחוקק של ירושלים הכתוב וחותם צה: צוס דופי. גימנוס צגמ"י: שחדשו. דרשו דברי תורה צין ירבעם לאחיה: יאסה צס קול ואמרה. כשהמליכו את ירבעם: מי שפרג דוד: אס הפלסתי. וע"י כן היה מוריס לכס גת לכן תמתו שלוחים לצניו שמתו מלכות צית דוד ותמליכו אחריס: צס אציו צלכונ. למלכי צית דוד אסס מכוכיס והלכתס אחר מלכי ישראל לפיכך תהיו נמסרין לאכונ ציד עוזדי כוככיס שהן שטי כונ: אין אציו אלא הקצ"ה שנאלמר

דאיתפח